

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
Головне управління Національної поліції в Луганській області
Слідче управління

вул. Вілесова, 1, м. Северодонецьк, Луганська область
(адреса для листування-вул. Філософська, 39А, м. Дніпро, Дніпропетровська область, 49006)
sup@lg.police.gov.ua
Код ЄДРПОУ 40108845

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Дніпро

«04» лютого 2025 року

Старший слідчий в особливо важливих справах відділу розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту слідчого управління Головного управління Національної поліції в Луганській області майор поліції Кваша Іван Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12014130580001461 від 04.11.2014 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру, керуючись ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

П О В І Д О М И В :

Жарінову Сергію Сергійовичу, 22.02.1988 року народження, громадянину України, уродженцю м. Хабаровськ РФ, зареєстрованому за адресою: с. Нове, вул. Польова, буд. 15, Києво-Святошинський район, Київська область,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України – жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Жарінов С.С.

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з

військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України.

07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

З огляду на викладене, в розумінні положень ст. 2 Женевських конвенцій від 12.08.1949, ратифікованих Указом Президії Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки від 03.07.1954, між державами РФ та Україна з 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

На підтвердження цього, 14 січня 2021 року ЄСПЛ оголосив рішення про прийнятність справи України проти Росії (ситуація в Криму). У вказаному рішенні Суд дійшов висновку про те, що РФ здійснювала ефективний контроль над територією Криму з 27 лютого 2014 року.

25 січня 2023 року ЄСПЛ оголосив рішення про прийнятність справи України та Нідерландів проти Росії (ситуація на Сході України).

У вказаному рішенні Суд дійшов висновку, що РФ здійснювала ефективний контроль над окремими районами Донецької та Луганської областей, що були окуповані нею та контролювались її іррегулярними збройними формуваннями, з 11 травня 2014 року. Суд визнав встановленим поза розумним сумнівом, що російські військові були активно присутні на цій території починаючи з квітня 2014 року, та що широкомасштабне розгортання російських військ відбулося не пізніше серпня 2014 року.

Також, засудження ведення РФ агресивної війни проти України знайшли своє відображення у низці актів ПАРЄ.

Так, пунктом 14 ухваленої 9 квітня 2014 року Резолюції ПАРЄ 1988 (2014) «Останні події в Україні: виклики функціонуванню демократичних інститутів» засуджуються, зокрема, надання згоди Парламентом Російської Федерації на застосування збройних сил в Україні та російська збройна агресія, що є очевидним порушенням міжнародного права та Статуту ООН у т.ч.

Крім того, у Резолюції ПАРЄ 1990 (2014) «Перегляд по суті попередньо затверджених повноважень російської делегації» від 10 квітня 2014 року зазначається, що військова окупація території України та загроза застосування збройних сил є тяжким порушенням міжнародного права, у тому числі Статуту ООН. В ухваленому 15 березня 2022 року висновку 300 (2022) «Наслідки агресії російської федерації проти України» ПАРЄ розглядає збройну атаку на Україну як порушення Статуту ООН та кваліфікує таку атаку як «злочин проти миру» в розумінні Статуту Міжнародного Військового Трибуналу (Нюремберського Статуту) та становить «агресію» в розумінні Резолюції 3314 (XXIX) ГА ООН, прийнятої у 1974 році.

Така позиція повторюється у резолюції ПАРЄ 2482 (2023) від 26 січня 2023 року «Правові та правозахисні аспекти агресії російської федерації проти України» у якій, окрім указанного, зазначається, що: а) агресія, яка триває наразі, є продовженням агресії, розпочатої 20 лютого 2014 року, яка включає незаконне вторгнення, окупацію та незаконну анексію Криму РФ (п.1); б) агресія, що вчиняється РФ, є неспровокованою, за своїм характером, обсягом та тяжкістю становить явне порушення Статуту ООН та не має правового виправдання за *ius ad bellum*, наприклад як право на самозахист; а отже такі акти становлять злочин агресії відповідно до Статті 8bis Римського Статуту та звичаєвого міжнародного права.

Крім того, 17 листопада 2022 року Гаазький суд виніс вирок у кримінальному провадженні за фактом збиття літака рейсу МН-17. За результатами розгляду доказів у вказаному кримінальному провадженні суд прийшов до висновку про те, що матеріали справи безперечно свідчать про те, що фінансування, людські ресурси, підготовка, зброя і товари – все це надавалося ДНР РФ. Крім того, щонайпізніше у середині травня 2014 року РФ мала вирішальний вплив на призначення низки керівних посад у ДНР, зокрема на посади Прем'єр-міністра та Міністра оборони. Це дозволило російській владі мати значний вплив на керівництво ДНР. Те, що РФ справді мала вплив, є цілком очевидним з того факту, що російська влада брала участь, часом безпосередньо, у координації та проведенні військової діяльності ще до катастрофи рейсу МН17. З огляду на вищевикладене, суд приходиться до висновку, що РФ здійснювала загальний контроль над ДНР з середини травня 2014 року принаймні до катастрофи рейсу МН17. Це означає, що збройний конфлікт, який не був міжнародним у географічному відношенні, був інтернаціоналізованим і тому може вважатися міжнародним збройним конфліктом.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Відповідно до вимог частин 1, 2 статті 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі – Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Частинами 1-3 статті 6 Конвенції визначено, що вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2 цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до положень частини 1 статті 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування.

Згідно положень статті 32 Конвенції високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до положень статті 34 Конвенції забороняється захоплення заручників.

Крім цього, згідно пункту 3 статті 1 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – ДП I), цей Протокол, що доповнює Женевські конвенції від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни, застосовується при ситуаціях, зазначених у статті 2 спільній для цих Конвенцій.

Згідно з положеннями частини 2 статті 75 ДП I, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи військових органів, як: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; б) знущання над

людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі.

З метою реалізації окупаційної політики, впливу на громадян та юридичних осіб, шляхом порушення незаконних кримінальних справ, притягнення осіб до кримінальної або іншої відповідальності, а також затримання, арештів, обшуків, проведення інших незаконних дій, невстановленими досудовим розслідуванням посадовими особами РФ та підконтрольними їм представниками окупаційної влади прийнято рішення про створення незаконного збройного формування «групи швидкого реагування «Бетмен»» (далі – НЗФ «ГШР «Бетмен»).

Починаючи із 27.04.2014, тобто із моменту утворення «ЛНР» по цей час територія м. Луганська та цивільне населення, яке проживає на ній та не брало участі у збройному конфлікті, перебувають під контролем представників російських окупаційних військ.

Усвідомлюючи усі вищенаведені обставини, громадянин України **Жарінов Сергій Сергійович, 22.02.1988 року народження**, не пізніше червня 2014 року (більш точну дату та час під час досудового розслідування встановити не виявилось за можливе), перебуваючи у місті Луганськ, вступив до підрозділу «ЛНР» – НЗФ «ГШР «Бетмен».

В цей час громадянин України , будучи цивільною особою, одягненою в цивільний одяг, яка у складі Збройних Сил України чи інших військових формувань України не перебувала, жодної зброї не мала, участі в бойових діях не брала, до таких дій не готувалась та в липні 2014 року знаходився на окупованій військовослужбовцями ЗС РФ території м. Луганська Луганської області.

Жарінов С.С., діючи у складі НЗФ «ГШР «Бетмен», за попередньою змовою із Янчуком П.В. та Коноплицьким С.С., які на той час теж були учасниками НЗФ «ГШР «Бетмен», розпочав злочинну діяльність із встановлення патріотично налаштованих осіб на тимчасово окупованій території міста Луганськ, які на думку останнього, перешкождали впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, а також реалізації окремих рішень представників окупаційної адміністрації на тимчасово окупованій території Луганської області, для подальшого здійснення впливу на останніх, в тому числі із застосуванням психологічного та фізичного насильств.

14.07.2014 близько 16.00 год. (більш точний час під час досудового розслідування встановити не виявилось за можливе), , перебуваючи поряд із будівлею Головного управління ветеринарної медицини в Луганській області, що за адресою: м. Луганськ, вул. Краснодонська, 9-А, був затриманий невстановленими озброєними вогнепальною зброєю учасниками терористичної організації «ЛНР», та в подальшому того ж дня указані особи доставили на територію Луганського обласного військового комісаріату, що розташований за адресою: м. Луганськ, вул. Краснодонська, 6.

В цей час на територію Луганського обласного військового комісаріату на транспортному засобі «Renault Kangoo» приїхали троє невстановлених учасників терористичної організації «ЛНР», які на вимогу осіб, що затримували

потерпілого, помістили до вищезазначеного автомобіля, одягнувши на руки останнього кайданки. З метою придушення опору потерпілим, йому почали погрожувати застосуванням вогнепальної зброї. Такими діями потерпілому створено зовнішні перешкоди для його вільного пересування в просторі та часі, тобто фактично обмежили свободу пересування.

У подальшому потерпілого на транспортному засобі «Renault Kangoo» доставлено на територію Східноукраїнського національного університету імені В. Даля, розташованого за адресою: кв. Молодіжний, 20А, м. Луганськ.

Будучи на території указанного університету до транспортного засобу «Renault Kangoo» підсів ватажок НЗФ «ГШР «Бетмен», а саме: - Беднов Олександр Олександрович (досудове розслідування відносно якого здійснюється в іншому кримінальному провадженні) та почав вимагати від надати інформацію про підстави його перебування поблизу місця дислокації підрозділу НЗФ «Зоря», розташованих за адресою: м. Луганськ, вул. Краснодонська, 6.

Після отримання відповіді від яка не сподобалась ватажку НЗФ «ГШР «Бетмен», невстановлений учасник НЗФ, використовуючи фізичну силу, наніс удар кулаком в ліву частину голови потерпілого.

У подальшому, невстановлені представники НЗФ «ГШР «Бетмен» завели до підвального приміщення Східноукраїнського національного університету імені В. Даля, розташованого за адресою: кв. Молодіжний, 20А м. Луганськ, де утримували впродовж тривалого часу.

14.07.2014 до приміщення, де перебував , зайшли Жарінов С.С., Янчук П.В. та Коноплицький С.С. та вивели потерпілого до приміщення іншого підвалу цього ж будинку, у якому перебувало близько 9 різностатевих людей і, оточивши потерпілого, Коноплицький С.С. наказав йому сісти на брудну бетону підлогу.

Як тільки потерпілий присів на почіпки, Коноплицький С.С., усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт, розуміючи, що на момент подій у складі Збройних Сил України чи інших військових формувань України не перебував, під час затримання жодної зброї при собі не мав, участі у стриманні збройної агресії та бойових діях не брав, тобто був цивільною особою та перебував під захистом міжнародного гуманітарного права, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на застосування до потерпілого фізичного та психологічного насильств, діючи за попередньою змовою групою осіб із Жаріновим С.С. та Янчуком П.В., в порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 75 (2) (а, а.2, б) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, завдав сильного удару ногою в область серця, в результаті чого потерпілий втратив рівновагу та впав.

Після того, Жарінов С.С. та Янчук П.В., у порушення вищезазначених норм міжнародного гуманітарного права, почали наносити удари руками, ногами та

відрізками пластикових труб по різним частинам тіла в тому числі по ребрах, шиї, голові та руках, від яких потерпілий втратив свідомість. Окрім цього до потерпілого Янчуком П.В. при такому побитті було застосовано електрошокер в область попереку, чим спричинили сильне фізичне та моральне страждання, приниження його честі та гідності.

Після того, як потерпілий прийшов до тями, Жарінов С.С. накинув на шию зашморг синтетичного шнуру та затягнув його і тим самим змусив потерпілого піднятися.

В подальшому, Жарінов С.С., Янчук П.В. та Коноплицький С.С., продовжуючи злочинний умисел, діючи за попередньою змовою групою осіб, відвели до іншої кімнати цього ж підвалу. Знаходячись у вказаному приміщенні Коноплицький С.С. наказав повністю роздягнутись після чого накинув зашморги на зап'ястя рук потерпілого. Потім підвели до столу і змусили лягти обличчям донизу. Янчук П.В. та Жарінов С.С. тримали зашморги, які були на зап'ястках потерпілого, а Коноплицький С.С. в цей час почав наносити чисельні удари відрізком пластикової труби по всім частинам тіла], з метою отримання від потерпілого необхідних свідчень, а саме зізнання у шпигунстві на користь правоохоронних органів України. Не отримавши бажаної відповіді від потерпілого, Коноплицький С.С. наказав Янчуку П.В. та Жарінову С.С. зафіксувати потерпілого у непорушному стані, особливо його праву руку. В цей час, Коноплицький С.С. своєю долонею охопив середній палець правої руки потерпілого і почав його викручувати, намагаючись зламати, але стіл, на якому був потерпілий – зламався.

Не зупинившись на цьому, Коноплицький С.С. наказав Янчуку П.В. та Жарінову С.С. принести дверне полотно у кімнату, яке було використано замість стола та до якого у подальшому було зафіксовано обличчям донизу цілком оголеного

Після цього, Коноплицький С.С. діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб із Янчуком П.В. та Жаріновим С.С., хірургічною пилкою здійснив пропил між безіменним пальцем і мізинцем лівої руки потерпілого. При цьому, Жарінов С.С. та Янчук П.В. наносили численні удари по різним частинам тіла потерпілого, чим спричинили сильне фізичне та моральне страждання, приниження його честі та гідності.

Більше того, при такому побитті Коноплицький С.С. обливав невідомою хімічною рідиною та змушував потерпілого пити її.

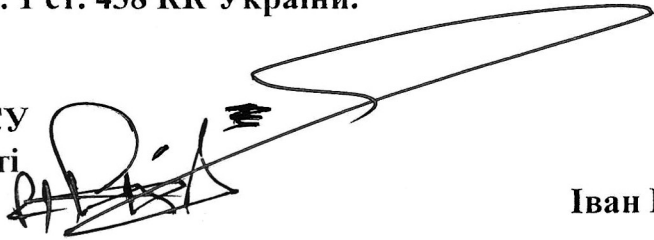
Після застосування до] такого насильства, потерпілого, цілком оголеного, Жарінов С.С., Янчук П.В. та Коноплицький С.С. помістили на 3 доби до підвального приміщення будівлі, розташованої за адресою: м. Луганськ, кв. Молодіжний, буд. 20а, в якому утримувалися мешканці м. Луганськ, як жінки так і чоловіки, у кількості близько п'ятнадцяти осіб.

Враховуючи вищевикладене, своїми умисними діями Жарінов С.С. за попередньою змовою з Янчуком П.В., Коноплицьким С.С. та іншим невстановленим представником незаконного збройного формування НЗФ «ГШР «Бетмен»» порушив вимоги ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про

захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, та ст. 75 (2) (а, а.2, б) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, які полягають у жорстокому поводженні з цивільною особою, а саме: насильство над життям, здоров'ям, знуцання над людською гідністю, в тому числі актах сексуального насильства, що виразилось у примусовому оголенні, а також інших порушеннях законів і звичаїв війни - нелегальному ув'язненні особи, що перебуває під захистом.

Таким чином, Жарінов Сергій Сергійович обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області
майор поліції

Іван КВАША

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу Луганської
обласної прокуратури
«04» лютого 2025 року

Олексій НАДЖОТОВ

Підозрюваному оголошені та роз'яснені права підозрюваного, передбачені ст.42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1)прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2)виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3)підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені, та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року

Захисник: _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області
майор поліції

Іван КВАША